

(1935 -)

HÂFIZ ALİ MÜLÂYİM

1935 Siirt doğumludur. Aslı Bilâl-i Habeşî'nin (r.a.) torunlarından olan Hafız Ali Ağabey'in dedeleri yüz elli yıl önce Şam'dan Siirt'e gelmişler. Hâfız-ı Kur'an olan Ali Mülâyim Ağabey, kırk iki yıl muhtelif yerlerde imamlık yapmıştır. Son olarak Diyarbakır Ulu Camii'nde İmam-Hatip olarak görev yapan Hafız Ali Mülâyim Ağabey, 2003'de bu tarihî camiden emekli olmuştur. Halen Diyarbakır'da ikamet etmektedir. Emekli olduktan sonra da iman ve Kur'an hizmetine devam etmektedir. Nüfusta soyadı 'Melayim' olmasına rağmen, nur talebeleri ona 'Mülâyim' diyorlar.

1958'de mana âleminde gördüğü Said Nursî Hazretleri'yle dünyası değişir. Aynı yıl vatani görevini ifa etmek için Isparta'ya gider. 3. Eğitim Tugayında takım çavuşu olur. Burada, bilmeyerek, bugünkü tabirle traji-komik bir hadise yaşar: Arazide tatbikat halindeki askerî bir Alay'a, "Dikkat!" komutu vererek, oradan otomobiliyle geçmekte olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'ne selam durdurur. Koskoca bir askeri alay Bediüzzaman'a selam durmuştur. Hadise bu kadarla da kalmaz. Komik fakat ibretli bir hadise daha yaşar...

Hatıralarını kendisinden çok defa dinlediğimiz halde, kaydetme işi 21 Ocak 2007 tarihinde Medine'deki dersanede nasip oldu.

Hafız Ali Ağabey bu hâdiseleri 2007 itibariyle yaklaşık kırk dokuz sene önce yaşamış. Şimdi bunları tatlı şivesiyle, gülererek, güldürüp düşündürerek anlatıyor. Allah kendisine uzun ömürler versin. Âmin.

Hatıralarının neşrine, "ben öldükten sonra..." diyerek izin vermek istemedi. Biraz da ısrarlı davranarak, kendisinin hayatta iken, daha teyitli ve sağlam olacağını izah ettim. "O zaman kardeşlerle meşveret et, onlar ne derse onu yap" diyerek istişare sonucu muvafakat edeceğini gösterdi.

Hâfız Ali Mülâyim Anlatıyor

SAİD NURSÎ MANA ÂLEMİNDE DÖRT KERE BANA İHTAR İÇİN GELDİ

1954'den 1958'e kadar Van'dan Urfa'ya kadar bütün telefon direkleri benim elimden geçti. NATO'ya bağlı şirkette çalışıyordum. Bu dört sene zarfında Van, Bitlis, Siirt, Muş, Diyarbakır'a kadar bütün elektrik direkleri elimden geçmiştir. Tabi çok ağır bir işti. İş Almanlar vermişti. Bir zaman sonra iş bitti. Biz işin ciddiyetine vakıf olunca Almanlar, "gel seni Almanya'ya götürelim" dediler. Ben de "gelirim" dedim.

İstanbul'a gittik. Sene 1958. Sirkeci'de bir otele yerleştik. İstanbul üzerinden Almanya'ya gidecektik. Oteldeki ilk gecemdi. Mana âleminde bir zat geldi: "Sen Hâfız-ı Kur'an'sın bu işleri bırak" dedi. İkinci gece yine aynı zat: "Ben sana söylemedim mi? Sen Hafız-ı Kur'an'sın bu işlerden vazgeç. Git kendi işini yap" dedi. "Kendi kendime Allah! Allah! Nedir bu hal yâ Rabbi!" diyordum. Üçüncü gece yine aynı zat yine aynı hal...

Üçüncü gün pasaport işlerim tamamlanmış, dördüncü gün de artık Almanya'ya gidecektim. Bütün hazırlıklar tamamı. Otelime geldim, pijamamı giydim, yatağıma girdim ve ışığı söndürdüm. Beş dakika geçmedi pencere açıldı, bir zat girdi, bir ses geldi. Âmirane bağırarak dedi: "Hâfız Ali kalk bakayım! Üç defadır beni buraya getiriyorsun. Ben sana demedim mi, bu işlerden vazgeç. Sen hem Hafız-ı Kur'an'sın, hem de bu işlerde çalışıyorsun. Sen Almanya'ya gitmeyeceksin. Kalkıp gideceksin Bitlis'e. Benim ismim Said Nursî." Böyle deyince:

“Allah! Allah! kimdir bu zat?” dedim. Ellerimi kucaklar gibi uzattım, ellerim boşa kaldı. Kalktım ışığı yaktım. Baktım odada kimse yok. Pencereye baktım, kapalı. “Allah! Allah! Bu kimse, mutlaka büyük bir zat olmalı” dedim. Ne yapayım diye düşünmeye başladım. Yarın da Almanya’ya gideceğim. Kendi kendime dedim: “Para da, pul da, makam da orada, ama ben bu işlerden vazgeçeceğim.”

Sabah oldu, kalktım, doğru Beyoğlu’na gittim. Şirketim oradaydı. 4. Bölge Başmüdürlüğü. Kapıyı çaldım girdim içeriye, “buyur” dediler. “Efendim pasaportumu alın, size mübarek olsun, ben gelmeyeceğim” dedim. “Yahu ne oldu?” dediler. “Ben gelmeyeceğim buyurun pasaportu” dedim, bıraktım çıktım.

Sonra bir arabaya bindim doğruca Bitlis’e geldim. Allah rahmet etsin benim bir hacı ağabeyim vardı. Hem âlim, hem de Hafız-ı Kur’an’dı, Gökmeidan Camii’nde imamdı. Beni görünce: “Hâfız Efendi hoş gelmişsin” dedi. Anlattım kendisine: “Böyle böyle, Said Nursî diye bir zat gördüm, kimdir bu zat?” diye sordum. Oturmuş bir taraftan çay içiyoruz. Dedi:

“Bediüzzaman Said Nursî çok büyük bir zattır, âlimdir. Isparta’da kalıyor” diye konuşurken, birden kapıdan iki kişi girdi. Biri sağ kolumu, diğeri sol kolumu tuttu. “Kalk bakalım!” dediler. “Siz kimsiniz?” dedim. “Fazla konuşma karakolda belli olur” dediler. Beni götürdüler karakola. Meğer askerliğim elli beş gün geçmiş. Asker kaçağı, devre kaybı, askerî firarı diye tuttular beni.

Hâfız Ali Mülâyim, Ömer Özcan, Mustafa Önen 21.07.2007 MEDİNE

Oradan hemen telefon ettiler askerlik şubesine. İki tane askerî inzibat geldi, ellerimi bağladılar, beni götürdüler askerlik şubesine. Baktılar elli beş gün geçiyormuş. Dediler: “Askerlikten mi kaçırıyorsun?” Dedim, “askerlikten kaçmam” Sonra, “bunu hemen askere gönderelim” Albaya sordular: “Bunu nereye gönderelim?” O da: “Bunu cezalı olarak, Isparta 3. Eğitim Tugay’ına, oraya gönderelim.” dedi.

ÜSTAD’I EVİNDE GÖREMEDİM, FAKAT...

Neyse hazırlıklar yapılarak, askere sevk evrakları tamamlandı. Beni Bitlis’ten Diyarbakır’a kadar götürdüler. Sonra bizi bindirdiler kömürlü bir kara trene. Hayvan bile barınmayan bir vagona koydular. Yolda Konya’da, Afyon’da inenler oldu. En sonunda Isparta’ya ulaştık. Ama kömürden yüzümüz simsiyah olmuştu. Mimar Sinan Camii’nin karşısında, Güvenç Oteli vardı. Kapıyı çaldık, girdik içeriye. Otelci beni görünce: “Ulan sen hangi mağaradan gelmişsin?” dedi. Ben dedim: “Mağaradan falan gelmedim, o kömürlü trenden oldu.” Neyse bir oda verdi, temizlendik.

Sabah kalktım, doğru Üstad’ın evine gittim. Uzaktan baktım. Kapının önünde bir polis duruyor. Biraz bekledim. Polis bir o başa, bir bu başa gidiyor, fakat gelip yine kapının önünde duruyor. Dedim: “Allah! Allah! Herhalde burası karakoldur?” Biraz daha bekledim, fakat karakola girip çıkan yoktu. Dedim: “Burası karakol değil, herhalde Üstad’ın evidir, makamıdır.” Ben de, bir o başa, bir bu başa gidip geldim. Baktım birisi geldi yanıma. Dedi: “Sen kimsin?” Dedim, “insanım.” Dedi, “öyle demek istemedim, nerden geliyorsun?” Dedim, “Bitlis’ten geliyorum, burada Bediüzzaman varmış, elini öpeceğim, gideceğim.” Dedi: “Burada değil, Barla’dadır.” Ben ilk defa duyuyordum Barla ismini. Dedim, “Barla nedir?” Adam, “sen benimle alay mı ediyorsun?” “Valla Barla nedir bilmiyorum” dedim. Sonra adam cevap verdi: “Bir köydür, Üstad oraya gitti.” Artık, yalan doğru bilmiyordum tabi.

Sonra döndüm geriye, baktım üç kişi beni takip ediyor. Sokağı değiştirdim, fakat yine takip ediyorlardı. Hemen Ulu Camiye gittim. Orada öğle namazımı kıldım. Baktım yine beni takip ediliyorum. Otele geldim, otelciye olanları anlattım. Dedi: “Seni yakalamadılar mı?” Hayır, dedim. “Valla iyi, gelenleri karakola götürüyorlar, dövüyorlar.” dedi. Dedim: “Bu zattan niye korkuyorlar? Bu zatın askeri, ordusu, topu, tüfeği var mıdır?” Dedi: “Valla bu zatın, topu tüfeği yoktur. Fakat imanı o kadar kuvvetlidir ki, bütün hükümet erkânı ondan korkuyorlar.” Neticede birinci gün Üstad’ı görmek nasip olmamıştı.

İkinci gün abdestimi aldım, tekrar Üstad'ın evine gittim. Baktım polisler uzakta. Bende “Bismillâhirrahmânirrahîm” dedim, kapıyı çaldım. İkinci sefer kapıyı çalmadan kapı açıldı. Açı söyle yüzüme baktı, dedi: “Hafız Ali sen misin?” Dedim, “benim kurban. Hele ver şu mübarek elini öpeyim” dedim ve eğildim eline doğru. Elini çektim, dedi:

“Benim adım Ceylan.” “Eyvah, Allah müstehakını versin” dedim. (Hâfız Ali Ağabey baştan beri mi-zahi bir üslupla hatıraları anlattığı için kendisi de gülüyor, bizi de güldürüyordu. Ö. Özcan) O da gençti tabi o zaman. Ben ağlamaya başladım. “Ağlama” dedi. Kalktı boynuma sarıldı, başımdan öptü. Allah rahmet etsin. “Ağlama, Üstad bana dedi ki:

“Sen kapıda dur. Hâfız Ali gelecek. Benim selamımı söyle kendisine, onu talebeliğe kabul etmişim. Doğru gitsin kıtasına teslim olsun, durmasın. Buraya da bir daha uğramasın” dedi Üstad.

Muzaffer Arslan ve Nazım Gökçek iki kadim dost. Ayakucu başucu şeklinde defnedildiler. Muzaffer Arslan defnedilirken H. Ali Mülayim tefekkür halinde. (03 Ağustos 2007, Antep.)

“HERKES ESAS DURUŞA GEÇTİ”

Üstad'ı daha hiç görememiştim. Ama Üstad böyle deyince ben gittim teslim oldum kıtama. Bölükte onbaşı, sonra çavuş olduk. Bir gün Isparta merkeze bağlı Eğirdir yolu üzerinde bulunan Ali Köyü tarafındaki atış talimine gittik. Atış yapıldı, öğle vaktiydi ve herkes istirahat ediyordu. Bazıları yemeğini yiyor, kimisi oturuyor, kimisi uzanıyor bütün Alay serbest vaziyette idi. Benim de yanımda tabancamla bir ibrik vardı. O zaman böyle asfalt yollar yoktu, yollar topraklı. Bir baktım ki: Eğirdir Gölü tarafından yolda tozları kaldırarak bir taksi geliyor. Tekrar baktım, içimden, “herhalde bu gelen Tugay Komutanı'nın taksisidir” dedim. Şimdi buradan geçecek, bakacak subaylar yatıyor. Herkes dağınık bir vaziyette ve ceza alacağız diye düşündüm. Komutanım yanımda yatıyordu. Eline vurdum uyandırdım. “Ne var Mülayim Çavuş?” dedi. Dedim: “Komutanım bak, gelen taksi Tugay Komutanı'nın taksisi değil mi?” “Baktı baktı... Valla odur” dedi. Hemen düdük çaldı. Herkes kuşandı. Subaylar, astsubaylar, takımlar, mangalar herkes bütün Alay hazırlandı.

Taksi Alay'a yaklaşınca, ben:

“Esas duruş! Hizaya geel! Selam duuur!” diye bağırdım. Herkes esas duruşa geçti ve selam durdu. Taksi geldi, geldi... Birinci takım çavuşu olarak ben de böyle selam durmuşum. Hafifçe eğildim, baktım taksinin içine; Allah! Allah! Cüppeli, sarıklı birisi ellerini iki yana sallayarak selam veriyor bize. “Allah! Allah! Nasıl olur bu? Osmanlı Devletinden hâlâ böyle bir paşa kalsın? Allah! Allah! Askerlikte böyle bir şey de söylemediler ki bize” dedim içimden.

Taksi şöyle biraz gitti gitmedi. Komutan bağırdı: “Ulan bu işi kim ayarladı?” Dediler, “Mülayim Çavuş!” Ben sandım benimle kafa buluyorlar. Bir de baktım ki bir tokat, bir daha, bir daha... Ama öyle bir dayak yemişim ki, anamdan babamdan böyle bir dayak yememişim. Öyle ki, ağrıdan sabaha kadar uyuyamadım. İyi hatırlıyorum sabah namazını bile kılamadım.

1958'de Isparta'da birbirinin aynı olan iki adet Chevrolet taksi vardı. İkisi de aynı renkti. Birisi Üstad'ın, diğeri ise Tugay Komutanı Paşa'ya (Fevzi Okan) aitti.

BİNBAŞI BENİ VURACAK SANDIM. HÂLBUKİ...

Vücudumdaki dayak ağrılardan sabaha kadar uyuyamamıştım. Sabah oldu. Subaylar, astsubaylar herkes içtimaaya gitmiş. Ben kalkayım dedim, kalkamadım ağrıdan. Birden iki tane çavuş girdi içeriye.

Üstümdeki battaniyeyi hızla çekip savurdular. “Kalk bakalım. Herkes içtimada sen ise burada yatıyorsun” diye bağırdılar. “Valla her tarafım ağrıyor...” dedim.

“Fazla konuşma, çabuk gel bir Binbaşı seni çağırıyor” dediler. “Eyvah! Herhalde dayak az geldi, ikinci bir dayak daha yiyeceğim” dedim. Kalktım. O zamanlar tenekeden uzun barakalar vardı. Bana: “Barakada bir Binbaşı seni bekliyor” dediler. Kapıyı çaldım.

“Gir içeriye” dedi. Girdim. Baktım binbaşı barakanın en sonunda. Elinde bıçak var, bir ağacı yontuyor. Ağaç bir elinde, bıçak diğer elinde... “Bu bıçak ne? Bu sopa ne?” dedim içimden. “Mülayim Çavuş gel buraya!” dedi. “Geleyim komutanım” dedim.

Bediüzzaman Hazretlerinin 1953 model Chevrolet marka otomobili. 1958'de Isparta'da bu otomobilden aynı model ve aynı renkte iki tane vardı. Birisi Said Nursi'nin, diğeri Tugay Komutanının.

Biraz gittim, uzakta durdum, bakalım ne olacaktı? “Oğlum gelsene” dedi. “Niye gideyim?” diye düşündüm, gitmedim. “Oğlum gelsene buraya” dedi. Ayağa kalktı, bana doğru gelmeye başladı. “Korktun mu?” dedi. Hemen esas duruşa geçip, selam durdum. Bana doğru geliyor, sonra bana doğru koştu. Baktım bana sarılacak, ama bıçak da elinde, kucaklamak üzere. Fakat ben aniden geri çekilince kapaklandı, yere düştü. Ben kaçmaya başladım. “Mülayim Çavuş gel buraya!” diye arkamdan bağırmaya başladı. Mülayim Çavuş kalır mı artık hiç. Sanki kulaklarım yoktu, yok olmuştu. Hiç duymadım... Tâ nizamiyenin kapısına kadar koştum. Çavuş dedi: “Ne oldu Mülayim Çavuş, nedir bu halin?” Dedim: “Valla beni vuracak, bir yer göster.” “Hemen bodruma aşağıya in” dedi. Bodruma indim. Su gibi ter akıyordu üstümden. Elbiselerim vücuduma yapışmıştı terden. “Lâ havle ve lâ kuvvete, nedir bu hal?” dedim. Korkudan öğleye kadar orada kaldım.

Öğlen oldu, herkes yemeğe gitmiş. Çavuş: “Gel kimse yok” dedi. Karavanadan yemek geldi. Yemek yiyeceğim tam, bir kaşık aldım; Hüseyin isminde bir Çavuş vardı, dedi: “Mülayim Çavuş Binbaşı senin arkanda..” Ben şaka yapıyor diye düşündüm. Bir kaşık daha aldım. Yine: “Mülayim Çavuş Binbaşı senin arkanda duruyor” dedi. Arkama baktım, hakikaten arkamda duruyor. “Mülayim Çavuş yemeğini ye!” dedi. Dedim “Tok olmuşum.” “Tok olmuşsan kalk o zaman” dedi. Kalktık beraber bir odaya girdik. Kapıyı içerden sürgüledi. Kapıyı sürgüleyince: “Eşhedü en lâ İlâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Resûlullah” dedim.

Binbaşı yüzüme baktı, baktı... gözlerinden yaşlar geliyordu. Eliyle yüzüne süzülen gözyaşlarını sildi. Ben kendi kendime: “Valla bu dayak işine benzemiyor” dedim. Sonra, “Mülayim Çavuş ben senin ayaklarını öpeceğim” dedi. Ben: “Artık bu iyice kafayı buluyor. O kim, ben kim, ayak öpmek de ne?” dedim. “Yok, ayak öpmek günahdır” dedim. Dedi: “Yok, valla senin ayaklarını öpeceğim ben” dedi. “Vallahi ayak öpmek günahdır” dedim. “Yok, öpeceğim” dedi. Ben de: “Elimi uzattım, elimi öp madem, Hafız olduğum için günah olmaz inşallah” dedim. Hakikaten elimi öptü. Ben de onun elini öptüm. Boynuma sarıldı. Ama nasıl şefkatle beni okşuyordu. Yüzüme baktı: “Mülayim Çavuş! Dün o taksinin içinden geçen komutanı tanıdın mı sen?” dedi. Dedim: “Komutanım o dayakları ben yedim. Onun için sana bir şey söylemeyeceğim.” O zaman aynen şöyle söyledi: “O Komutan! Büyük komutan Bediüzzaman Said Nursi'dir.” O Binbaşı bizim bölükte değildi. O duymuş bu hadiseyi. Beni tebrik için gelmiş. Daha sonra tayin oldu. O zaman ben Nurcu olmadığım için tabi tam bilmiyordum.

Ben bu olayı bilerek yapmadım, yaptırıldı. Fakat hayatta bir daha yapılmaz. Helal olsun...

Daha sonraları Üstad'ı taksiiyle geçerken görüyorduk. Bir keresinde koştum elini öptüm. Başımı şöyle okşadı, sonra “git” diye eliyle işaret etti.